

מכתב אל העורך

כבודו, "הישוב מה עונה אבתריה?" יש להשיב: קריינא דאגרתא וכו'.

אדרבה, יואיל גא כבודו לשכנע את ציי יוני אמריקה הצפונית והדרומית ולהביאם לידי כך שהם ידאגו דאגת תקציב האוניברסיטה בגודל הסכום שחסידי ד"ר מגנס מספיקים לו, או נוכל להוציא את כוחו מידינו בפועל, אז גם נפסוק לו את הפסוק: "לא מעוקצך ולא מדובשך". ואם כבוד הרב יעשה מעשה רב זה — אז יבוא על התודה ועל הברכה מטעם הישוב, העם העברי וגם מטעם שוחרי האוניברסיטה אלפיהם ולרבבותיהם, שדעתם כדעת כבודו, אלא בדליכא גיחא ליה... מתוך תקווה שכבודו יתחיל לפעול בפעולה זו, אני אומר למפרע, יישר כוחו. ואני מאתל לו הצלחה במפעלו.

מוקירו ומכבדו הנאמן, המחכה לתשובתו...
(החתימה)

גם אנחנו שדעתנו כדעת הנ"ל בענין הגידון מצרפים את חתימותינו על האמור לעיל...
(החתימות)

הערת העורך:

הנני מצא לנחוץ לפרסם את המכתב הזה שחתומים עליו כמה מהשובי שוחרי האוניברסיטה, אבל בלי פרסום שמותיהם של החותמים, מפני שלא נתנו לי מ פ ו ר ש רשות על זה.

הל-אביב, ארץ-ישראל.
לעורך ה"בצרון" ניו-יורק, רב שלום.

רב ועורך מאוד נכבד.

כחבר לאגודת שוחרי האוניברסיטה העברית בירושלים וכאחד מני רבים ממתנגדי שיטתו "הציונית" של הד"ר מגנס, אני פונה לכבודו בשורות הבאות, בקשר למאמרו בשם "אם לא עכשיו אימתי", שהופיע בבצרון ג' שבט תש"ה.

כבודו מסיים את המאמר הנ"ל, בפניה להישוב העברי כאן, לאמור! "עד מתי יתן לו הישוב לשבת על הר הצופים, שמשם יהיה נוח לו יותר לירות חצים ואבני בליסטראות על המדינה העברית".

הלא ידוע לכבודו שכוחו של ד"ר מגנס לכהן כנשיא האוניברסיטה מקורו בזה, שחסידי דיו והתלויים בו בין יאהודי אמריקה, הם הם התומכים העקריים והתורמים את החלק הארי לתקציב האוניברסיטה מה שאין ביכלתו של הישוב לעשות. אמנם גם הישוב הקטן מפריש כבר סכום הגון לאוניברסיטה, אבל אין הקומץ משיביע וכו' בפרט בימינו הסורעים והזועפים, שעל הישוב הוטל להושיט עזרה דחופה לאחינו האומללים בגולה ואלה הדחיים הבאים ארצה.

לכן, בדלית ברירה, על הישוב להסכים מתוך אונס לנשיאותו של הלה. כדברי חז"ל "חמרה למריה וטיבותא לשקיה". ועל דברי